

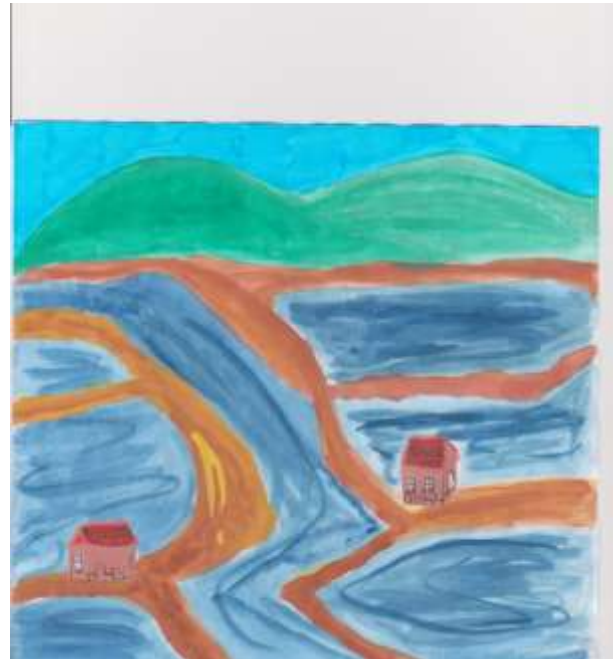
SEČOVELJSKI ROV

(pesem)

Matej Gorela; 7. razred OŠ Sečovelje

Tristo let nazaj
soline so bile pravi raj.
V vročini poletnih dni
solinarji sol so grabili.

Otroci so pomagali,
nikoli niso lagali.
En dan trdo je delal solinar Domenico
in doživel katastrofo veliko.

Na orodju se je zlomil ročaj.
Oh, le zakaj, le zakaj?
Vnukinjo Fiorello je k mizarju poslal,
a mizar zraven rova je stanoval.

V rovu pošast živi,
ki ničesar se ne boji.
Fiorella pogum je zbrala
in pot do mizarja ubrala.

V rov je pogledala
in spečo pošast zagledala.
V rovih bile so sveče zlata
in voda, ki zdravilno moč ima.

Fiorella je v rov skočila
in se lepotam čudila.
Z gaverom je sveče pobrala
in v žepe traverše jih dala.

Botaso je položila na tla,
da se je v njem voda napolnila.
Potem je iz rova bežala,
a poti nazaj ni poznala.

V težavah se je znašla
in na srečo Pirkmandeljca našla.
Škrat jim je pokazal pot
in to brez pomot.

V zameno je hotel,
da bi solinarski rod prišel
v njegov rudnik kopat
in odkrit skrivnostni zaklad.

Premog je solinarje grel,
ves rod je bil vesel.
In še danes se po Sečovljah govori,
da imamo korenine globoke mi.

In v resnici zlato
premog je bilo.
Solinarji so vodo spili
in postali neuničljivi.

Potem so šli kopat
Pirkmandeljcev zaklad.
Škratu so kruh in sol podarili
in to kot zahvalo še danes ohranili.

